

Amagerkansk hjemstavnshumor: Amager har fået sig en revy, som har både vid og bid

Første udgave af Amager Revyen kører den hjem med samfundskritik og lokalkolorit, men er for lang.

♥ ♥ ♥ ♥ Engang var der massevis af lokale revyer over det ganske land, og undertegnede fik faktisk en af sine første – stærkt vanedannende – doser revy på Kastrupfortet i begyndelsen af 1970'erne, hvor blandet andet en ung Dick Kaysø diverterede med en monolog, hvor han spillede et barn, hvis mor havde et kaffestel, der hed Mogens. Det lo vi meget ad den sommer.

I dag er antallet af revyer særdeles overskueligt. Og alene derfor er det glædeligt, at Amager Revyen, en udløber af Dragør Revyen, melder sig under fanerne med både vid og bid, der snildt kan konkurrere med de større revyers, selv om midlerne er færre og scenen trang som midtergangen i charterfly. Der spilles på alle pladser med en stærk vilje til at underholde og bedrive skarp samtidssatire, og tøjlerne forekommer stramt og kyndigt holdt af instruktør Jakob Fauerby.

Anmeldelse fra: Politiken af Henrik Palle 11/3-2019

Der er tale om en lagkagerevy af den helt traditionelle slags med indslag om tidens tendenser og det politiske livs dårskab. Fordi vi er i 2300 S, er der også et par numre, der er meget lokale. Men faktisk er et af de amagercentriske indslag blandt højdepunkterne

Lokalt sjov

Og det er Anders Anderskovs 'En truet art', hvor tekstforfatteren selv spiller en naturvejleder, som viser rundt på Fælleden og udpeger de oprindelige arter: silikone-cikaden, Fremad Amager-råberen, havekolonialisten, vognlæneren med flere. Dem fortælles der om sådan a la Søren Ryge krydset med Ingvald Lieberkind, og det forklares, at deres nytilkomne fjender, som allerede har indtaget Vesterbro og Østerbro, er hipsteren, flexitaren og jyden.

En sketch om 12-tals mødre er med sin joke om selvmordstruede teenagere barsk, og et indslag om tidens SoMe-fikserede samværsformer rammer plet, mens 'Ne'eren', der forsøger at tage gas på clashet mellem dialekt og politisk korrekthed, bringer ikke udelt behagelige mindelser om Kai Løvrings Eskild fra Svendborg. Det samme må siges om den krænkelserensede version af 'Den danske sang'. Umorsom og forstilt som et gourmetstudenterbrød. Og 'Hjemløse i Hellerup' virker som et forståeligt afvist bidrag til revyen på Dyrehavsbakken.

Det sjoveste bidrag er udpræget 'Tørre test' af Vase & Fuglsang, hvor Birgit Kjersner som stramtandet skolelærerinde af den gamle skole revser samtidens læringsmæssige løslagtighed. Rimet 'spanskrør'/'danskbor' er i sig selv turen til Strandlodsvej værd, og samme Birgit Kjersners *fillers* som diktatoplæser – gløser som bævermis, lortesorte og præsident fortæller deres egen historie – er stærke og skarpt spillet.

For lang

Jeanett Rytter er skøn som en pædagog, der remser sine børnehavebørns særhensyn op, og Dorte Munksgaard giver et henrivende take på #MeToo, selv om pointen er hørt før – blandt andet hos Linda P. Men figuren Sonja, der længes efter opmærksomhed, gestaltes med en naiv sødme, der undskylder dens 'krænkelse' af en kønspolitisk varm kartoffel.

Birgitte Nielsen rammer en bestemt type kvinde på kornet i Lonnie Kjer og Tine Juhls sketch 'Lone og Henriks bryllup'. Med himmelstræbende krøllejærnsfrisure, dyreprintet kjole, barmen i festhøjde og en anelig hvidvinsbrandert giver hun den gas som en proppet version af 'Damen med de blå tænder', og den ville have siddet lige i skabet, hvis man havde cuttet den to tredjedele inde.

Det samme kan man faktisk sige om hele forestillingen. Den byder på mange godter, men desværre også på en rigelig håndfuld, der aldrig burde have fundet vej til scenen. Ikke desto mindre er der grund til at byde Amager Revyen velkommen. Og vi håber oprigtigt, at der også kommer en til næste år.

Anmeldelse fra: Politiken af Henrik Palle 11/3-2019